

RAIN

Als een arendsoog

“**IK BEN EVENTJES** aan ‘t kijken” murmelt een vermoeid ogende Anne Teresa De Keersmaeker tijdens de audities voor ‘Rain’, een van de sleutelwerken uit haar oeuvre vanwege de precieze structuur. Voor het eerst zal de van 2001 daterende choreografie worden gedanst door een ander gezelschap, het wereldvermaarde Ballet de l’Opéra National de Paris, dan haar eigen illustere groep Rosas. En wij mogen meekijken naar fragmenten, flicsen van het repetitieproces in de coulissen van het statige operagebouw. We zijn getuige, voyeur van het voltrekken van het huwelijk tussen Rosas en het balletensemble van l’Opéra. Van de osmose tussen de ritmiek, het sensuele en het levenslustige van Rosas en het sierlijke en de elegantie van de Parijse balletdansers. Beide gezelschappen zijn immers gewoon van op een heel andere manier te werken. Het samenspel is lang niet zo vanzelfsprekend. Stelt Anne Teresa zelf niet vast: “Een balletdanseres danst zelden een stuk waarin 65’ continu wordt gedanst. De jonge regisseurs van dienst van dit unieke document, Olivia Rochette & Gerard-Jan Claes (*Because We Are Visual*), lieten gaandeweg hun concept varen, het

volgen van één meisje tijdens het traject, en freewheelen door ruimte en tijd met veel aandacht voor het detail – voeten, handen, armen, blikken en gebaren. Maar niet zomaar. Alsof we door het arendsoog van Anne Teresa zelf meeloeren. We betrappen een danseres die in haar eentje oefent, registreren beelden van bewakingscamera’s, van een oude video-opname van Rain of luisteren stiekem mee met Anne Teresa die tussendoor even met haar assistent, dochter of zoon belt. Of naar haar antwoordapparaat. Weinigzeggende boterbriefjes ogenschijnlijk die niets extra’s bijdragen maar die van Anne Teresa iemand maken zoals iedereen, ook een gevangene van de dagdagelijkse poespas. De camera in het poëtische RAIN is één met het geconcentreerd oefenende gezelschap, kopieert sierlijke pirouettes rond twijfelende én lijdende dansers. Of tovert dankzij het clair-obscur snapshots om in sprekende stillevens. Dat is een niet geringe verdienste van de makers die uiteindelijk slechts schaarse flarden van de première laten zien maar hoe adembenemend mooi, zo schoon. Wanneer nadien in de epiloog auto’s en taxi’s bij avond aan het operagebouw af en aan rijden is het alsof ook zij rondjes dansen.

GENRE Documentaire

REGIE Olivia Rochette

& Gerard-Jan Claes

PRODUCTIE B – 2012 – 90’

DISTRIBUTIE Savage

RELEASE 24 oktober

— FREDDY SARTOR